

Üzenet odaátra

György Attilának

*se rím se rag. csatornaszag,
 gomblyukban gyászszalag,
 farkasvak járókelők,
 álmok és remények vesztőhelyén
 visszhangzó adventi Nem –
 vásári forgatagban gyűrődik
 balotti koronával csúfítva
 István király a tízezresen,
 s a reklámszatyrot lobogtató
 biorobotnak (bezúzva is)
 ugyanazt jelenti: versek helyett,
 sörre és borra valót „Ady” –
 korcsmai sorok kígyóznak,
 balálmadár károgyja
 határon innen: vagyunk,
 mint balak a szájbilincsen,
 mint ciános patak vizében
 oldódó aranyrögök,
 mint aki dögbogarak
 prédájaként keresi Isten
 teremő tekintetét
 létének koromsötét
 várótermében, s párnára,
 papírlapokra – csontig hasító
 hidegben vacogva hangtalanul –
 éjjélkor vérpiros foltot köhög.*

*fejfát faragva jött,
 fekete öltönyt,
 örökzöld gallyakból font
 koszorút hozott idén a húsvét.
 ágyhoz a fájdalom
 virágvasárnapon szögezte
 – mint nappali szürkületben,
 keresztre árnyék a fényt –
 aranyesőtől, ezüstfenyők
 ágán hintázó rigók dalától,
 hófehér falak között
 búcsúzó szegény apámat;
 szökni a nem szűnő
 bánat és szégyen elől,
 ha lehetne fényévnyire:
 – szavam ha lenne, semmibe
 hulló napon a sebre –
 mit is mondhatnék neki?
 cirkuszi gipszlovakat
 kivilágított körhinta
 pörget a templom előtti téren;
 két hete már, hogy vigyázó szem
 nem néz le ránk – Káin és Ábel
 történetét hirdetve délben,
 december hamuszürke
 ege alatt kondul a lélekbarang.*

Reáliák

*követhetetlen, ahogy a nyálkás kövön
menetel őszből a télbe –
nyomába nem is szegődik más;
pihen a spion, karjait piroslámpás
vasárnapon se hús se hal
rovar emeli halálos ölelésre;
és szabadság van,
nem csak az Operában,
de abban is ahogyan nyakatekert
repül a madártetem a mélybe,
oda, ahonnan nincs
se kiút, se szabadulás.*

* * *

*se kiút, se szabadulás?
koszorút borgas köröm
akaszt a szögre? Valóban így?
ennyire porig alázva szűrődne át
számtalan szépreményű, adventi perc
ünnepi fénye a mába?
és aki elköszön
– gerincet, nyakcsigolyát
ropogtató kezekből áldozati
báránként ostyát se várva –,
kérhet-e csonkig égett
gyertyát gyalázó, se hús se hal
rovarnak odaát feloldozást?*

Dallam

*Ister vagy Duna. fényhidat szuroksötét
babok fölött lebegve keres a lélek;
olajzöld uszadékfa,
halbőrszagú hínárcsomó
szárad a rakpart kövén –
nappali éjszaka van,
s kibogozhatatlan
dallam a hangtalanul
bullámzó kozmikus dalban:
Európa haragos örvény
gyűrűzta Atlantiszán,
miféle szalmaszálba
kapaszkodva suttogom utolsó szó
jogán talán, nevedet Patrona Hungariae,
áldást és oltalmat remélve én.*